

Un PSC que no sap a on va

per Fernando Gascón

Les eleccions per al PSC

El resultat de les eleccions ha sigut especialment dur amb el PSC, tal com es preveia. Un resultat que encara castiga la gestió que es va fer de la crisi en els seus inicis, la del govern tripartit. De fet, el PSC és l'únic partit que formava part d'aquell govern que ha sigut castigat en les dues últimes eleccions, les del 2010 i les del 2012. ERC i ICV han sabut guanyar-se de nou els seus electors (i agafant-ne alguns de nous) amb les seves remodelacions a la cúpula i un discurs motivador en un moment com l'actual: un d'ells recalcant especialment la situació nacional de Catalunya, un aspecte clau després de la manifestació de l'onze de setembre, i l'altre partit centrant-se més en denunciar la situació social, discurs que ha agradat en un moment on l'atur i les retallades creixen a velocitats vertiginoses. En canvi, el PSC, encara que hagi canviat de líder no té discurs. Aquesta afirmació pot semblar exagerada, doncs si que s'ha posicionat en determinades qüestions, però certament no aporta res que no ho recalquin millor altres formacions polítiques. Pel que fa a l'eix nacional o del dret a decidir, la qüestió que ha sigut més important a les eleccions del 25-N (així ho demostra la participació històrica, que amb tota seguretat ha sigut tal pel context posterior a la Diada) té millors opcions per l'electorat. Per aquells ciutadans més catalanistes que estiguin més conforme amb el dret a decidir, de ben segur que molts hauran preferit votar opcions com ERC o fins i tot ICV, sobretot després de la "purga" interna de part del sector catalanista, quan Pere Navarro ja estava al capdavant de la formació. I pel que fa a l'electorat més espanyolista, té les opcions de votar al PP o a C's, que amb lo que ha crescut a aquestes últimes eleccions, és molt probable que hagi captat uns quants vots provinents del PSC, desencantats amb un discurs no suficientment contundent.

Pere Navarro i el cartell de propaganda electoral

El PSC, per tal de no enfonsar-se, va fer publicitat d'una suposada via federalista, opció que segurament tindria força acceptació entre els indecisos entre la separació d'Espanya o seguir atacats pel govern central. El problema és que és una opció que no se la creu ningú. I es que cada vegada que el partit des de Catalunya volia fer promoció d'aquesta opció, o inclús d'un suposat dret a decidir que diuen defensar (sota algunes condicions), acte seguit el mateix partit amb representats d'altres parts de l'Estat la negava, potser no de manera directa, però només cal sentir algunes declaracions per entendre-ho. Algunes d'aquestes declaracions van ser, fins i tot, en els propis mítings del PSC, la qual cosa em fa pensar que qui els organitza no deu saber gaire de màrqueting polític al permetre contradiccions al mateix esdeveniment.

Marcelino Iglesias i Pere Navarro a un míting del partit

Pel que fa a l'altre punt important dels programes electorals d'aquestes darreres eleccions, les polítiques socials, el PSC tampoc ho tenia gaire fàcil. Han volgut distanciar-se amb encert de les polítiques de retallades, tant de les que fa el PP a Madrid com de les de CiU a Catalunya. El problema és que aquest discurs no té credibilitat perquè tot i que bona part de la ciutadania té una memòria bastant curta, en aquest cas s'ha acordat que el primer en retallar va ser el PSC-PSOE. De fet, podríem dir que el principal problema del PSC en aquestes eleccions ha sigut el PSOE. I es que no solament va ser nefasta la gestió de la situació econòmica a la segona legislatura Zapatero, sinó que ara el problema es la no-gestió, la falta d'oposició de Rubalcaba a Madrid des de que va guanyar el PP a les eleccions espanyoles l'any passat. No hi han ni crítiques ni opcions constructives. Només de tant en quan surt una nova Soraya a dir que s'està destruint l'Estat del benestar. Almenys això és cert.

La gestió post-electoral

Potser en Pere Navarro estaria mirant els resultats d'unes eleccions anteriors, perquè la seva primera declaració va estar en la línia de "no hem baixat tant com es pronosticava". Cert que bona part del protagonisme se la va emportar la important baixa d'escons de CiU, però el fet que la baixada del PSC no fos sorpresa no li treu importància. De ser el principal partit del Govern fa dues legislatures i a ser el cap de l'oposició a la legislatura

passada, el partit socialista de Catalunya passa a ser ara la tercera força, en un número d'escons (20) bastant similar entre ERC i PP, però sense el privilegi de ser el segon partit a Catalunya com havia estat fins ara. Una vegada ja coneguts els resultats, el partit es va tancar a fer un possible o possibles acords amb CiU, que és el partit que amb tota seguretat haurà de governar. Uns dies després, Pere Navarro va demanar a totes les forces catalanes negociar un govern d'unitat nacional sense Artur Mas. Aquests canvis en el discurs i en les valoracions electorals em fan pensar que el partit segueix donant pals de cec. I, encara que sigui molt aviat per fer cap predicció, em puc aventurar a que les següents eleccions no li aniran gaire millor: la situació de ERC podria normalitzar-se (en el sentit de no ser "un partit només independentista", sinó que podria convertir-se en la principal força d'esquerres de Catalunya de manera habitual), a més de l'aparició de possibles nous competidors, com el nou partit d'Ernest Maragall, Nova Esquerra Catalana, que pretén ser la desapareguda vessant catalana del PSC.